

Det, der bestaar

Bor Guds Ord bestaar evindeligt. (Ef. 40, 8.)

Paulus og Maltaboerne.

Og Barbarerne viste os en usædvanlig Mennefsærlighed. Ap. G. 28, 2. Læs Kap. 28, 1-10.

Det er Paulus og Beboerne paa Malta, der træder os i Møde i dette Afsnit; alle de andre — Centurionen, Stormanden og Skibpæren iberegne — lader Paulus ude af Betragtning.

Det hed, Kap. 27, 39, at de kendte ikke Landet, da de nærmede sig den. Det siges saa lige i Begyndelsen af Kap. 28, at de var reddede, sig de at vide, at den hed Malta (dengang Melite).

Og saa siger Paulus straks efter, at Barbarerne viste dem en usædvanlig Mennefsærlighed. Skibbruddet og Landingen i Dageningen og op ad Formiddagen maa være bleven taget af Beboerne og havde draget en Flok af dem til Landingsstedet.

Der saa de saa de forjættede og forkomne Mennefsærlighed, regnede gjorde det, og holdt var det; saa fandt de paa at gøre det, som i Skibet vilde tjene de Stoffer allerbedst; De samlede Ørene og skivte og tændte et Vaal, at de vaadede, forkomne Mennefsærlighed blive dannede og saa deres Klæder tørrede.

Saa, det var ægte Mennefsærlighed lig det at give den hungrende Spise og den sørgelige Drikke.

Angaaende Ordet „Barbarerne“ skal vi henvisse til Rom. 1, 14; 1 Kor. 14, 11; Kol. 3, 11. Nomerne og Graferne kaldte dem Barbarer, som ikke kendte deres Sprog eller Kultur uden at lægge Forvildingen om noget raat og vildt i Ordet.

Vi vers 3 ser vi, at Paulus ikke holdt sig for god til at være med at samle Brønde til Vaale. Men idet han gjorde dette, fik de noget usædvanligt. En Ægle frøb paa Grund af Barmen ud af Misbunden og hængte sig ved Paulus's Haand.

De Nordam overfætter „Hugorm“, og han mener, at den giftige Slange har snøet sig om Paulus's Haand, maatte ogsaa bidt sig fast i hans Haand.

Det er imidlertid ikke af Betydning, hvortil den Slags giftige Slange det var, eller om den virkelig bed ham. Men Beboerne kendte Krogen som en giftig Slange; og da de saa, at den hængte ved Paulus's Haand, troede de, at han var reddet fra Sævet.

Men, hvor Bevidstheden om, at Synden fortjener Straf dog er dybt indgroet i Mennefselysten! Disse var Hedninger, men den Slutning, de her gjorde, har Vished med, hvad Beboerne tænkte, der spurgte: Hvem har fundet, denne eller hans Forældre, saa han skulde fødes blind (Joh. 9, 2).

Men da Paulus rystede Døret af i Hiden, og der intet skete, han hværken hørte eller såbød om, saa kom de paa helt modsatte Tanker, nemlig at han maatte være en Gud. Dette viser, at de var overbeviste om, at det var overmenneskeligt at kunne frelse fra giftige Slangers Bid.

Paulus skrider saa ikke mere om dette Tilfælde, men lige meget, om den Døret ved sig fast ved Paulus's Haand, eller det kun snøede sig om hans Haand, saa har vi her et Tilfælde, hvor Herren oplyste sit Lys til sine Dødsdødelige (Mark. 16, 18; Luk. 10, 19). Og at Paulus har ladet disse Hedninger ligesom dem i Lystra (14, 11) fortælle, hvornær han var og ikke var, det kan der ikke tvivles om.

Det næste, Paulus fortæller, er, at dens forkomne Mand, Publius, havde nogle Vandensygdomme der i Nærheden; denne Mand var rimelig den romerske Guvernør paa den, der tidligere havde hørt under Carthago, men nu hørte til Rom.

Det første Paulus fortæller om ham, er, at han tog imod dem og laante dem venligt Herberge i tre Dage. Det gjaldt maatte kun Paulus og hans nærmeste Besøgere.

Men denne Mand's Hader saa sig af Heber og Blodgang, og saa sig Paulus ind og bad og lagde Hænderne paa ham og helbredte ham. Heller ikke herom fortæller Paulus nærmere.

Men da dette var færdigt, kom og saa de andre paa den, som havde Gygdomme, til ham og blev helbredede.

Det saa ikke i Paulus's Plan at fortælle nærmere om Apostlen's Virksomhed paa Malta, men at denne ogsaa her har forkyndt Evangeliet i de tre Maanedere (3, 11), de opholdt sig her, det kan der næppe være Tvivl om.

Dog — kunde han gøre sig fortællende for dem? Rigtigvis siger han i sit første Brev til Korinthierne (14, 18): „Jeg taffer Guds for, at jeg mere end 3 alle taler i Tungen.“ Men var det nu ogsaa det samme som straks at kunne tale et fremmed Folks Sprog, naar han kom til det?

Det var ikke, naar vi læser 1. Mof. 1, 37, formode andet, end at de hellige Skrifter var vidt udbredt blandt Israels Folk, og vi maa ogsaa tro, at der efter den lykkelige Udgang paa Maltabæverlampene, er fulgt et ihærdigt Arbejde paa at udbrede de hellige Skrifter.

De jødiske Hjem var saaledes i Besiddelse af et Undervisningsmiddel, som var af den største Betydning, ikke blot fordi der baade i Synagogerne og i Hjemmene blev gjort saa stærk Brug deraf, men ogsaa fordi der paa den Tid ikke var nogen anden Tidsskrift og Dagslitteratur, der nu lægger saa meget Vægt paa den og saaledes træder hindrende i Vejen for Læsernes Indsigt i de hellige Skrifter i Hjemmene.

Vi kan i denne Forbindelse ikke andet end minde Timoteus's Hjem i Lystra, hvor vi hører om en lykkelig og frugtbar Børneopdragelse. Hans Moder Eunice og hans Bedstemoder Lois var jødiske troende Kvinder, medens Faderen var Græker, vel nærmest var Hedning. Om dette Hjem og dets Børneopdragelse taler Paulus i de næste Ord, Dr. der viser os, med hvilken Omhu og Kærlighed disse Kvinder har underdøjet og forplantet Troen til Børnet, 2. Tim. 1, 5; Jo isomform den ufrøgtede Tro, som er i dig, som først boede i din Moder Lois og din Moder Eunice. Naar vi læser disse Ord, kan vi ikke andet end danne os høje Forvildinger om Undervisningen og Opdragelsen i denne Familie, som havde sit Hjem saa langt borte fra Tømpel og det hellige Land.

Den egentlige Undervisning i Hjemmet begynder, naar Børnet er fuldt tre Aar. Den bestaaende sig i de næste Alder selvsølgelig ikke med Læsebøger, men derimod med Dødsøvelse af Gudfommelsen. Paa dette Punkt havde den jødiske Pædagogik sin Styrke. Dette hængte forøvrigt paa det nøjeste sammen med hele jødiske Karakter og Stilling og dets Forhold til den aabenbarede Lov. Nøjagtighed og Sikkerhed var en Sædvanlig for Gudfommelsen. Det gjaldt baade om at tilegne sig den aandelige Oplysning, Herren gav Folket gennem Profeterne, og fremfor alt om at tilegne sig dette nøjagtigt. Derfor begynder man paa et saa tidligt Tidspunkt at træne Børnets Gudfommelse og Tilværelsesfølelse.

Man tog da ikke fat paa første Mosebog eller de historiske Fortællinger — disse var indprentet ved mundtlig Fortælling — men paa 3. Mosebog, som indeholder de vigtigste af Israels Love. Dette for at Børnet hurtigst muligt kunde blive kendt med de Love og Skikke, der paa den Tid var det religiøse Livs Grund.

Men om denne Side af sociale Forhold blandt Jøderne vil man finde i et formåligt udkommet Brev af H. O. Soares: The Social Institutions and Ideals of the Bible, der er udgivet af The Abingdon Press, et Brev, der indeholder fuldt og udførligt de hellige Skrifter og værdifulde Oplysninger om jødisk Liv i dets forskellige Former fra de første Tider til Kristi Tid, ogsaa om de andre Sider af den jødiske Undervisning.

Vi skal indskrænke os til at nævne et Sted fra Dommerens Bog, 8, 14. Der fortæller her om Gideon, at han greb en Dreng af Siffots Jødsbørn og udburgte ham, og „denne freds op for ham Siffots Dødsdødelige og dets Vidste, 77 Mand.“

Det var en saadan omhyggelig Undervisning. Børnene blev derimod forfremmed. Rimeligvis har de dog deltaget i Undervisningen. Men da de ikke — efter Abbinernes Opfattelse — havde den Gerning at drage ind i Studierne af Israels Lov og Historie — dertil havde de, som et af deres Ordspørgsmål siger, „et for let Sind“ — saa lod man sig ikke være magtpaaliggende at undervise dem som Drengene. Vi støder dog paa Kvinder, som maa siges at have haft en betydelig Dannelse, saaledes forinden Lois og Eunice, saaledes ogsaa Paulus's oter nærmere.

I Sæfsaarsalderen blev Børnet sendt til Synagogeskolen, Skoler, der fandtes i alle Synagogerne over alt i Landet. Der findes forresten ogsaa i de næste Ord, Dr. der viser os, med hvilken Omhu og Kærlighed disse Kvinder har underdøjet og forplantet Troen til Børnet, 2. Tim. 1, 5; Jo isomform den ufrøgtede Tro, som er i dig, som først boede i din Moder Lois og din Moder Eunice. Naar vi læser disse Ord, kan vi ikke andet end danne os høje Forvildinger om Undervisningen og Opdragelsen i denne Familie, som havde sit Hjem saa langt borte fra Tømpel og det hellige Land.

Der tilfældes store Aar til Læreren Karakter og Dødsdødelighed. Man skulde holde Børnene borte fra Samvær med onde Mennefsærligheder, undertrykke al Vitterhedsfølelse hos dem, naar der blev tilføjet dem nogen Skandale, ogsaa naar Skandaleen gjaldt deres Forældre, straffe al Forfølelse og onde Handlinger, aldrig foretrække den ene Elev for den anden.

Man skulde mere lægge Vind paa at udbalde Sonden i dens Afviselighed end paa at udbalde den Straf, der vilde pålægges, for ikke at gøre Børnet modløst.

En Lærer maatte aldrig love et Børn noget, han ikke var i Stand til at holde, for at det ikke skulde opdrages til Nalshed. Alt, som kunde vække onde eller urene Tanker, maatte omhyggeligt undgaaes. Naar Eleven ikke forstod en Ting, maatte Læreren ikke tillade Taalmodigheden, men søge at gøre Tingene enklere. Usødig Strenghed skulde han undgaa. Men naar en Forfølelse gjorde Afstraffelse nødvendig, skulde han ikke spare Synderen — kun skulde han ikke straffe med en Stof, men med et Brev.

Læreren nød høj Anseelse i Folket; hans Gerning hørte til dem, der „indebar Gæde.“

I Bibelskolen gik Børnet fra 3. til 4. og 5. Mosebog, derpaa til Profeterens Skrifter og til sidst til de andre Bibelskrifter.

Endelig skal vi huse, at de fattede og jødiske Børn blev undervist som de andre. Udgifterne hertil bestoede af Tømpelgaver. Til Vidnesbyrd om den Omhu, hvormed man tog sig af fattige Børn kan nævnes, at naar en forældres Børn indtraadte i Høstskole, paa den Tid de hellige Mændighedst for søge for hendes Reddelse.

Det vil af disse Strojliks fremdrag, hvor højt Ungdommens Undervisning og Opdragelse stod i Israel. Og vi kan ikke andet end beundre deres Kærlighed til Børnene og deres Arbejde for Dannelsen af deres Karakter og religiøse Liv.

Og naar vi ret skal fortælle den forunderlige Støtning, der holdt dette Folk sammen, og den usædvanlige Kraft, som har ladet det leve og spille en saa stor Rolle i Historien ofte under de ugunstigste Forhold, da finder vi en af de ikke mindst medvirkende Faktorer i deres Børneopdragelse.

Og vi kan i saa Henseende drage Værd af det udbalte Folk, skal vi være et Folk, der har en Fremtid, maa vi med tilsvarende Åns og Kraft arbejde for vore Børns kristelige Undervisning og Opdragelse, saa vel i Hjemmet som i Synagogeskole og Bibelskole.

inden for Herrens Folk, maa det heller ikke glemmes, at foruden de autoriserede Afskrifter af de hellige Skrifter, der fandtes i Synagogerne og i Tømpel, fandtes den hellige Skrift ret hyppigt i Familierne.

Dette fremgaaer bl. a. af, hvad vi læser om den Udvaldsfølelse, der paa Maltabævertiden førtes mod de hellige Skrifter blandt Jøderne. I Forbindelse med de hedenste Ordringer, som den berøfste Konge søgte at paatvinge Israel, blev de jødiske Tilbedere strengt forpligt og de hellige Bøger stærkt eftertragtede. Vi kan ikke, naar vi læser 1. Mof. 1, 37, formode andet, end at de hellige Skrifter var vidt udbredt blandt Israels Folk, og vi maa ogsaa tro, at der efter den lykkelige Udgang paa Maltabæverlampene, er fulgt et ihærdigt Arbejde paa at udbrede de hellige Skrifter.

De jødiske Hjem var saaledes i Besiddelse af et Undervisningsmiddel, som var af den største Betydning, ikke blot fordi der baade i Synagogerne og i Hjemmene blev gjort saa stærk Brug deraf, men ogsaa fordi der paa den Tid ikke var nogen anden Tidsskrift og Dagslitteratur, der nu lægger saa meget Vægt paa den og saaledes træder hindrende i Vejen for Læsernes Indsigt i de hellige Skrifter i Hjemmene.

Vi kan i denne Forbindelse ikke andet end minde Timoteus's Hjem i Lystra, hvor vi hører om en lykkelig og frugtbar Børneopdragelse. Hans Moder Eunice og hans Bedstemoder Lois var jødiske troende Kvinder, medens Faderen var Græker, vel nærmest var Hedning. Om dette Hjem og dets Børneopdragelse taler Paulus i de næste Ord, Dr. der viser os, med hvilken Omhu og Kærlighed disse Kvinder har underdøjet og forplantet Troen til Børnet, 2. Tim. 1, 5; Jo isomform den ufrøgtede Tro, som er i dig, som først boede i din Moder Lois og din Moder Eunice. Naar vi læser disse Ord, kan vi ikke andet end danne os høje Forvildinger om Undervisningen og Opdragelsen i denne Familie, som havde sit Hjem saa langt borte fra Tømpel og det hellige Land.

Den egentlige Undervisning i Hjemmet begynder, naar Børnet er fuldt tre Aar. Den bestaaende sig i de næste Alder selvsølgelig ikke med Læsebøger, men derimod med Dødsøvelse af Gudfommelsen. Paa dette Punkt havde den jødiske Pædagogik sin Styrke. Dette hængte forøvrigt paa det nøjeste sammen med hele jødiske Karakter og Stilling og dets Forhold til den aabenbarede Lov. Nøjagtighed og Sikkerhed var en Sædvanlig for Gudfommelsen. Det gjaldt baade om at tilegne sig den aandelige Oplysning, Herren gav Folket gennem Profeterne, og fremfor alt om at tilegne sig dette nøjagtigt. Derfor begynder man paa et saa tidligt Tidspunkt at træne Børnets Gudfommelse og Tilværelsesfølelse.

Man tog da ikke fat paa første Mosebog eller de historiske Fortællinger — disse var indprentet ved mundtlig Fortælling — men paa 3. Mosebog, som indeholder de vigtigste af Israels Love. Dette for at Børnet hurtigst muligt kunde blive kendt med de Love og Skikke, der paa den Tid var det religiøse Livs Grund.

Men om denne Side af sociale Forhold blandt Jøderne vil man finde i et formåligt udkommet Brev af H. O. Soares: The Social Institutions and Ideals of the Bible, der er udgivet af The Abingdon Press, et Brev, der indeholder fuldt og udførligt de hellige Skrifter og værdifulde Oplysninger om jødisk Liv i dets forskellige Former fra de første Tider til Kristi Tid, ogsaa om de andre Sider af den jødiske Undervisning.

Vi skal indskrænke os til at nævne et Sted fra Dommerens Bog, 8, 14. Der fortæller her om Gideon, at han greb en Dreng af Siffots Jødsbørn og udburgte ham, og „denne freds op for ham Siffots Dødsdødelige og dets Vidste, 77 Mand.“

Det var en saadan omhyggelig Undervisning. Børnene blev derimod forfremmed. Rimeligvis har de dog deltaget i Undervisningen. Men da de ikke — efter Abbinernes Opfattelse — havde den Gerning at drage ind i Studierne af Israels Lov og Historie — dertil havde de, som et af deres Ordspørgsmål siger, „et for let Sind“ — saa lod man sig ikke være magtpaaliggende at undervise dem som Drengene. Vi støder dog paa Kvinder, som maa siges at have haft en betydelig Dannelse, saaledes forinden Lois og Eunice, saaledes ogsaa Paulus's oter nærmere.

I Sæfsaarsalderen blev Børnet sendt til Synagogeskolen, Skoler, der fandtes i alle Synagogerne over alt i Landet. Der findes forresten ogsaa i de næste Ord, Dr. der viser os, med hvilken Omhu og Kærlighed disse Kvinder har underdøjet og forplantet Troen til Børnet, 2. Tim. 1, 5; Jo isomform den ufrøgtede Tro, som er i dig, som først boede i din Moder Lois og din Moder Eunice. Naar vi læser disse Ord, kan vi ikke andet end danne os høje Forvildinger om Undervisningen og Opdragelsen i denne Familie, som havde sit Hjem saa langt borte fra Tømpel og det hellige Land.

Den egentlige Undervisning i Hjemmet begynder, naar Børnet er fuldt tre Aar. Den bestaaende sig i de næste Alder selvsølgelig ikke med Læsebøger, men derimod med Dødsøvelse af Gudfommelsen. Paa dette Punkt havde den jødiske Pædagogik sin Styrke. Dette hængte forøvrigt paa det nøjeste sammen med hele jødiske Karakter og Stilling og dets Forhold til den aabenbarede Lov. Nøjagtighed og Sikkerhed var en Sædvanlig for Gudfommelsen. Det gjaldt baade om at tilegne sig den aandelige Oplysning, Herren gav Folket gennem Profeterne, og fremfor alt om at tilegne sig dette nøjagtigt. Derfor begynder man paa et saa tidligt Tidspunkt at træne Børnets Gudfommelse og Tilværelsesfølelse.

Man tog da ikke fat paa første Mosebog eller de historiske Fortællinger — disse var indprentet ved mundtlig Fortælling — men paa 3. Mosebog, som indeholder de vigtigste af Israels Love. Dette for at Børnet hurtigst muligt kunde blive kendt med de Love og Skikke, der paa den Tid var det religiøse Livs Grund.

Men om denne Side af sociale Forhold blandt Jøderne vil man finde i et formåligt udkommet Brev af H. O. Soares: The Social Institutions and Ideals of the Bible, der er udgivet af The Abingdon Press, et Brev, der indeholder fuldt og udførligt de hellige Skrifter og værdifulde Oplysninger om jødisk Liv i dets forskellige Former fra de første Tider til Kristi Tid, ogsaa om de andre Sider af den jødiske Undervisning.

Vi skal indskrænke os til at nævne et Sted fra Dommerens Bog, 8, 14. Der fortæller her om Gideon, at han greb en Dreng af Siffots Jødsbørn og udburgte ham, og „denne freds op for ham Siffots Dødsdødelige og dets Vidste, 77 Mand.“

Det var en saadan omhyggelig Undervisning. Børnene blev derimod forfremmed. Rimeligvis har de dog deltaget i Undervisningen. Men da de ikke — efter Abbinernes Opfattelse — havde den Gerning at drage ind i Studierne af Israels Lov og Historie — dertil havde de, som et af deres Ordspørgsmål siger, „et for let Sind“ — saa lod man sig ikke være magtpaaliggende at undervise dem som Drengene. Vi støder dog paa Kvinder, som maa siges at have haft en betydelig Dannelse, saaledes forinden Lois og Eunice, saaledes ogsaa Paulus's oter nærmere.

I Sæfsaarsalderen blev Børnet sendt til Synagogeskolen, Skoler, der fandtes i alle Synagogerne over alt i Landet. Der findes forresten ogsaa i de næste Ord, Dr. der viser os, med hvilken Omhu og Kærlighed disse Kvinder har underdøjet og forplantet Troen til Børnet, 2. Tim. 1, 5; Jo isomform den ufrøgtede Tro, som er i dig, som først boede i din Moder Lois og din Moder Eunice. Naar vi læser disse Ord, kan vi ikke andet end danne os høje Forvildinger om Undervisningen og Opdragelsen i denne Familie, som havde sit Hjem saa langt borte fra Tømpel og det hellige Land.

Den egentlige Undervisning i Hjemmet begynder, naar Børnet er fuldt tre Aar. Den bestaaende sig i de næste Alder selvsølgelig ikke med Læsebøger, men derimod med Dødsøvelse af Gudfommelsen. Paa dette Punkt havde den jødiske Pædagogik sin Styrke. Dette hængte forøvrigt paa det nøjeste sammen med hele jødiske Karakter og Stilling og dets Forhold til den aabenbarede Lov. Nøjagtighed og Sikkerhed var en Sædvanlig for Gudfommelsen. Det gjaldt baade om at tilegne sig den aandelige Oplysning, Herren gav Folket gennem Profeterne, og fremfor alt om at tilegne sig dette nøjagtigt. Derfor begynder man paa et saa tidligt Tidspunkt at træne Børnets Gudfommelse og Tilværelsesfølelse.

Man tog da ikke fat paa første Mosebog eller de historiske Fortællinger — disse var indprentet ved mundtlig Fortælling — men paa 3. Mosebog, som indeholder de vigtigste af Israels Love. Dette for at Børnet hurtigst muligt kunde blive kendt med de Love og Skikke, der paa den Tid var det religiøse Livs Grund.

Men om denne Side af sociale Forhold blandt Jøderne vil man finde i et formåligt udkommet Brev af H. O. Soares: The Social Institutions and Ideals of the Bible, der er udgivet af The Abingdon Press, et Brev, der indeholder fuldt og udførligt de hellige Skrifter og værdifulde Oplysninger om jødisk Liv i dets forskellige Former fra de første Tider til Kristi Tid, ogsaa om de andre Sider af den jødiske Undervisning.

Vi skal indskrænke os til at nævne et Sted fra Dommerens Bog, 8, 14. Der fortæller her om Gideon, at han greb en Dreng af Siffots Jødsbørn og udburgte ham, og „denne freds op for ham Siffots Dødsdødelige og dets Vidste, 77 Mand.“

Det var en saadan omhyggelig Undervisning. Børnene blev derimod forfremmed. Rimeligvis har de dog deltaget i Undervisningen. Men da de ikke — efter Abbinernes Opfattelse — havde den Gerning at drage ind i Studierne af Israels Lov og Historie — dertil havde de, som et af deres Ordspørgsmål siger, „et for let Sind“ — saa lod man sig ikke være magtpaaliggende at undervise dem som Drengene. Vi støder dog paa Kvinder, som maa siges at have haft en betydelig Dannelse, saaledes forinden Lois og Eunice, saaledes ogsaa Paulus's oter nærmere.

I Sæfsaarsalderen blev Børnet sendt til Synagogeskolen, Skoler, der fandtes i alle Synagogerne over alt i Landet. Der findes forresten ogsaa i de næste Ord, Dr. der viser os, med hvilken Omhu og Kærlighed disse Kvinder har underdøjet og forplantet Troen til Børnet, 2. Tim. 1, 5; Jo isomform den ufrøgtede Tro, som er i dig, som først boede i din Moder Lois og din Moder Eunice. Naar vi læser disse Ord, kan vi ikke andet end danne os høje Forvildinger om Undervisningen og Opdragelsen i denne Familie, som havde sit Hjem saa langt borte fra Tømpel og det hellige Land.

Den egentlige Undervisning i Hjemmet begynder, naar Børnet er fuldt tre Aar. Den bestaaende sig i de næste Alder selvsølgelig ikke med Læsebøger, men derimod med Dødsøvelse af Gudfommelsen. Paa dette Punkt havde den jødiske Pædagogik sin Styrke. Dette hængte forøvrigt paa det nøjeste sammen med hele jødiske Karakter og Stilling og dets Forhold til den aabenbarede Lov. Nøjagtighed og Sikkerhed var en Sædvanlig for Gudfommelsen. Det gjaldt baade om at tilegne sig den aandelige Oplysning, Herren gav Folket gennem Profeterne, og fremfor alt om at tilegne sig dette nøjagtigt. Derfor begynder man paa et saa tidligt Tidspunkt at træne Børnets Gudfommelse og Tilværelsesfølelse.

Man tog da ikke fat paa første Mosebog eller de historiske Fortællinger — disse var indprentet ved mundtlig Fortælling — men paa 3. Mosebog, som indeholder de vigtigste af Israels Love. Dette for at Børnet hurtigst muligt kunde blive kendt med de Love og Skikke, der paa den Tid var det religiøse Livs Grund.

Men om denne Side af sociale Forhold blandt Jøderne vil man finde i et formåligt udkommet Brev af H. O. Soares: The Social Institutions and Ideals of the Bible, der er udgivet af The Abingdon Press, et Brev, der indeholder fuldt og udførligt de hellige Skrifter og værdifulde Oplysninger om jødisk Liv i dets forskellige Former fra de første Tider til Kristi Tid, ogsaa om de andre Sider af den jødiske Undervisning.

Referat af Bis. Areds's Ungdomsforbunds første Aarsmøde, afholdt i Vor Frelser's Menighed i Waupaca, Wis., i Dagenen fra 28. til 30. Juli 1916.

Det var med Glæde, vi samlede fra de forskellige Ungdomsforeninger i Bis. Areds's for at fejre Ungdomsforbundets første Aarsmøde. Afreder om Eftermiddagen den 27. Juli begyndte Gæsterne at komme, nogle med Toget og andre i Automobil; men det var først Fredag Eftermiddag den 28. Juli, at den store Flok af Gæsterne kom. Fra Toget gik man over til Vor Frelser's Kirke for at spise til Aften og at faa anbefjdet et Sted at bo. Vi maatte straks, at vi var velkomne. Alting var beredt for vor Modtagelse, og vi blev bevareret paa det aller bedste.

At 7.45 Fredag Aften, den 28. Juli, samlede vi saa i Vor Frelser's Kirke til Aftensmødet, og man lagde straks Vægt til, at det var Ungdomsforbundet, for naar man saa ud over Foranklingen, saa man næsten ikke andet end unge, glade Ansigter, og det til Trods for den stærke Hede, der var i Kirken. Temperaturen var allerede i Forvejen steget til over 100 Grader, og den holdt sig trofast derved, indtil Mødet var forbi.

Mødet aabnedes med Salmen: „Land over Land“, hvorefter Pastor Naarup læste Davids 110. Salme — i hellig Byrdelse kommer dit unge Mandsskab til dig —, og bød os alle hjertelig velkommen. Pastor Hansen fra Kenosha holdt Aftensmødet ud fra Joh. 1, 35-52. Pastor Hansen fremdrog særlig to Hovedpunkter: 1, de, der søger, og 2, de, der finder, hvad de søger efter. Efter at der var sunget en Salme, talte Student Knudsen fra Japan. Han havde sagt som sit Emne: „Why I want to become a Lutheran minister“; vi var alle meget betagne af at høre hans tale og at se, hvor begejstret og brændende han var. Der sluttedes med „Onward, Christian Soldiers“, som vi sang haende, og vi skiltes ad den Aften med Forhåbningen om, at ligesom Herren havde velsignet Mødet i Kenosha, saa vilde han ogsaa i sin Raade velsigne dette Møde i os.

Torsdag Morgen kl. 9.30 samlede vi til Forretningsmøde. Efter Salmen „Morgenstund har Guld i Mund“, talte Pastor Grill over Ordet 5. Mof. 32, 39: „Jeg faaer, og jeg læger, og der er ingen, der redder af min Haand.“ Der næst sang vi „Min Jesus, lad mig herte faa —“, og Pastor Bando, Racine, Ungdomsforbundets Formand, aabnede saa Forretningsmødet. Sekretæren oplæste Referat fra forrige delegerede Møde, og gav en kort Beretning om Arbejdet i Ungdomsforbundet, siden det blev stiftet og indtil nu. Angaaende Arbejdet blev det fremhævet, at det hidtil mest havde været af organiserende Art. De tolv Ungdomsforeninger, der var repræsenterede i Kenosha, havde alle sluttet sig til Forbundet, og de to, som ikke havde ladet sig repræsentere i Kenosha, havde faaet særlig Indbydelse til at slutte sig til Forbundet, men havde dog ikke gjort det endnu.

Spis der findes Ungdomsforeninger inden for Bis. Areds's, der endnu ikke er kommen i Forbindelse med Ungdomsforbundet, bød de om snarest at skrive enten til Formanden, Past. Bando, Racine, Wis., eller til Sekretæren, Mr. A. Weidling, (for August og September) 119 Howland Ave., Racine, Wis. Vi ønsker, at alle Ungdomsforeninger skal slutte sig til Forbundet, for at vi alle kan være fælles om de velsignelser, som Herren i sin Naade allerede har begyndt at udøse over Ungdomsforbundet.

Kasjerens Rapport blev oplæs og godkendt. Der var en Kassebeholdning paa \$88.00. Da der havde været en Del Misforstaaelse angaaende Indfølelsen af Kontingenter, gav Pastor Bando en nærmere Forklaring af Paragraffen desangaaende Kontingenter, som der staar i Lovene, 5c, om Maanedens for hvert Medlem af de lokale Ungdomsforeninger. Dette Kontingenter skal indsendes til Forbundets Kasjer, Miss Dagmar Grill, Waupaca, Wis., hvert Kvartal. Over Forening maa jo selv om, hvordan dette Kontingenter skal staves til Veje. Dog anbefales det meget at gøre det paa følgende Maade, som bruges i flere Foreninger og har vist sig at være meget tilfredsstillende. Man har flere Steder, samtidigt med at den bestyrelse af Kontingenter, saa vel i Hjemmet som i Synagogeskole og Bibelskole.

Referat af Bis. Areds's Ungdomsforbunds første Aarsmøde, afholdt i Vor Frelser's Menighed i Waupaca, Wis., i Dagenen fra 28. til 30. Juli 1916.

Det var med Glæde, vi samlede fra de forskellige Ungdomsforeninger i Bis. Areds's for at fejre Ungdomsforbundets første Aarsmøde. Afreder om Eftermiddagen den 27. Juli begyndte Gæsterne at komme, nogle med Toget og andre i Automobil; men det var først Fredag Eftermiddag den 28. Juli, at den store Flok af Gæsterne kom. Fra Toget gik man over til Vor Frelser's Kirke for at spise til Aften og at faa anbefjdet et Sted at bo. Vi maatte straks, at vi var velkomne. Alting var beredt for vor Modtagelse, og vi blev bevareret paa det aller bedste.

At 7.45 Fredag Aften, den 28. Juli, samlede vi saa i Vor Frelser's Kirke til Aftensmødet, og man lagde straks Vægt til, at det var Ungdomsforbundet, for naar man saa ud over Foranklingen, saa man næsten ikke andet end unge, glade Ansigter, og det til Trods for den stærke Hede, der var i Kirken. Temperaturen var allerede i Forvejen steget til over 100 Grader, og den holdt sig trofast derved, indtil Mødet var forbi.

Mødet aabnedes med Salmen: „Land over Land“, hvorefter Pastor Naarup læste Davids 110. Salme — i hellig Byrdelse kommer dit unge Mandsskab til dig —, og bød os alle hjertelig velkommen. Pastor Hansen fra Kenosha holdt Aftensmødet ud fra Joh. 1, 35-52. Pastor Hansen fremdrog særlig to Hovedpunkter: 1, de, der søger, og 2, de, der finder, hvad de søger efter. Efter at der var sunget en Salme, talte Student Knudsen fra Japan. Han havde sagt som sit Emne: „Why I want to become a Lutheran minister“; vi var alle meget betagne af at høre hans tale og at se, hvor begejstret og brændende han var. Der sluttedes med „Onward, Christian Soldiers“, som vi sang haende, og vi skiltes ad den Aften med Forhåbningen om, at ligesom Herren havde velsignet Mødet i Kenosha, saa vilde han ogsaa i sin Raade velsigne dette Møde i os.

Torsdag Morgen kl. 9.30 samlede vi til Forretningsmøde. Efter Salmen „Morgenstund har Guld i Mund“, talte Pastor Grill over Ordet 5. Mof. 32, 39: „Jeg faaer, og jeg læger, og der er ingen, der redder af min Haand.“ Der næst sang vi „Min Jesus, lad mig herte faa —“, og Pastor Bando, Racine, Ungdomsforbundets Formand, aabnede saa Forretningsmødet. Sekretæren oplæste Referat fra forrige delegerede Møde, og gav en kort Beretning om Arbejdet i Ungdomsforbundet, siden det blev stiftet og indtil nu. Angaaende Arbejdet blev det fremhævet, at det hidtil mest havde været af organiserende Art. De tolv Ungdomsforeninger, der var repræsenterede i Kenosha, havde alle sluttet sig til Forbundet, og de to, som ikke havde ladet sig repræsentere i Kenosha, havde faaet særlig Indbydelse til at slutte sig til Forbundet, men havde dog ikke gjort det endnu.

Spis der findes Ungdomsforeninger inden for Bis. Areds's, der endnu ikke er kommen i Forbindelse med Ungdomsforbundet, bød de om snarest at skrive enten til Formanden, Past. Bando, Racine, Wis., eller til Sekretæren, Mr. A. Weidling, (for August og September) 119 Howland Ave., Racine, Wis. Vi ønsker, at alle Ungdomsforeninger skal slutte sig til Forbundet, for at vi alle kan være fælles om de velsignelser, som Herren i sin Naade allerede har begyndt at udøse over Ungdomsforbundet.

Kasjerens Rapport blev oplæs og godkendt. Der var en Kassebeholdning paa \$88.00. Da der havde været en Del Misforstaaelse angaaende Indfølelsen af Kontingenter, gav Pastor Bando en nærmere Forklaring af Paragraffen desangaaende Kontingenter, som der staar i Lovene, 5c, om Maanedens for hvert Medlem af de lokale Ungdomsforeninger. Dette Kontingenter skal indsendes til Forbundets Kasjer, Miss Dagmar Grill, Waupaca, Wis., hvert Kvartal. Over Forening maa jo selv om, hvordan dette Kontingenter skal staves til Veje. Dog anbefales det meget at gøre det paa følgende Maade, som bruges i flere Foreninger og har vist sig at være meget tilfredsstillende. Man har flere Steder, samtidigt med at den bestyrelse af Kontingenter, saa vel i Hjemmet som i Synagogeskole og Bibelskole.

Referat af Bis. Areds's Ungdomsforbunds første Aarsmøde, afholdt i Vor Frelser's Menighed i Waupaca, Wis., i Dagenen fra 28. til 30. Juli 1916.

Det var med Glæde, vi samlede fra de forskellige Ungdom